

7. Самойлова Л. І. Розстановка внутрішньополітичних сил у Південно-Африканській Республіці напередодні перших демократичних виборів 1994 року. Зовнішня політика і дипломатія: традиції, тренди, досвід. 2016. Вип. 23. Част. 1. Серія «Історичні науки». С.78-85.
8. Ткаченко І. А. Нельсон Мандела: політичний портрет. Студентський науковий вісник Тернопільського національного педагогічного університету імені Володимира Гнатюка. 2013. Вип. 33. С.139-143.
9. Соколов Г. Г. Нельсон Мандела и его роль в создании нерасового государства в ЮАР. Вестник Российского университета дружбы народов. Серия: Международные отношения. 2002. №1. С. 131-137.
10. Давидсон А. Б. Нельсон Мандела: Добрый урок современному миру. Новая и новейшая история. 2014. №3. М: Российская академия наук. С.192-204.

REFERENCES

1. Arkhangelskaya A.A. Foreign Policy Objectives of the Republic of South Africa (1994-2004). Theses of the 10th African Conference on Security of Africa: Internal and External Aspects. Moscow: Institute of Africa, Russian Academy of Sciences, 2005. pp. 134-156.
2. Belokolos A.E. US-South Africa relations - a partnership based on common interests. Scientific Bulletin. Kyiv: Diplomatic Academy of Ukraine, 2001. n 5. Pp. 328-333.
3. Golovchenko V.I. Mandela Nelson. The Ukrainian Diplomatic Encyclopedia: in 2 volumes. 2. Kiev: Knowledge of Ukraine, 2004. 812 p.
4. Grigoriev L.M. South Africa: successes and problems of development. Bulletin on current trends of the world economy. Moscow: Analytical Center, 2018. №28. 20 sec
5. V.V. Kruchinsky, The Political Economy of Poverty: Afrikaner Refugees in Contemporary South Africa in the Focus of Urban Research. Ethnographic review: a scientific journal. Moscow: Science, 2015. № 5. P. 83-99.
6. Nelson Mandela. The Long Road to Freedom / Autobiography Translated from English. Vasily Stark. Kyiv: Our Format, 2015. 568p.
7. Samoilo L.I. The deployment of internal political forces in the Republic of South Africa on the eve of the first democratic elections in 1994. Foreign Policy and Diplomacy: Traditions, Trends, Experience. 2016. VIP. 23. Part. 1. Series "Historical Sciences". P.78-85.
8. Tkachenko I.A. Nelson Mandela: political portrait. Student Scientific Bulletin of Ternopil National Pedagogical University named after Volodymyr Hnatyuk. 2013. Vip. 33. P.139-143.
9. G.G. Sokolov Nelson Mandela and his role in the creation of a non-racial state in South Africa. Bulletin of the Russian University of Friendship of Peoples. Series: International Relations. 2002. №1. pp. 131-137.
10. Davidson A.B. Nelson Mandela: A good lesson in the modern world. New and recent history. 2014. №3. М: Russian Academy of Sciences. P.192-204.

УДК 327

Самотуга Інна,
студентка ННІ історії та філософії
СумДПУ імені А.С. Макаренка,
м. Суми, Україна

ПОЛІТИКА США У В'ЄТНАМІ В 60-х – НА ПОЧАТКУ 70-х РОКІВ ХХ СТОЛІТТЯ

У статті висвітлено військовий конфлікт у В'єтнамі, встановлено причини втручання Сполучених Штатів Америки у в'єтнамський конфлікт.

Ключові слова: США, В'єтнам, міжнародна політика, Джон Кеннеді, Нго Дінх Дьєм

Самотуга І. С. Політика США во В'єтнаме в 60-х годах – в начале 70-х годов ХХ века

В статье освещен военный конфликт во Вьетнаме, установлены причины вмешательства Америки во вьетнамский конфликт.

Ключевые слова: США, Вьетнам, международная политика, Джон Кеннеди, Нго Динь Дьем.

Samotuga I. S. US policy in Vietnam in the 60s-70s of the twentieth century.

The article highlights the military conflict in Vietnam, identifies the causes of America's intervention in the Vietnam conflict.

Key words: United States, Vietnam, International Politics, John Kennedy, Ngo Dinh Deem.

Постановка проблеми. В історії В'єтнаму багато трагічних сторінок. Але найбільш драматичним виявилось ХХ століття. Багато років цій країні довелося вести жорстокі і кровопролитні бої за незалежність своєї держави. Спочатку в'єтнамський народ чинив опір японським окупантам, потім воював з французами, які намагалися відновити тут свою колоніальну владу. Французи зазнали поразки. Але їм на зміну прийшли США. Один із найдовших і найжорстокіших озброєних конфліктів за останні роки є військове втручання США у В'єтнамі.

Ця війна розпочалась як громадянська в Південному В'єтнамі, в подальшому в неї втрутилися Північний В'єтнам – за підтримки СРСР і Китаю, а також США і ряду інших країн. Всі бойові дії в Південно-Східній Азії, що проходили з кінця 1950-х років і до 1975 року, відомі як Друга індокитайська війна.

Аналіз актуальних досліджень. Війну у В'єтнамі досліджували як вітчизняні, так і зарубіжні вчені. Серед них А. А. Байрамкулова [3], Дань Хонг Хань, А. Павко [13], А. О. Худолій [15] та ін. Зокрема, Ф. Б. Девідсон з позиції американського військового, який служив у В'єтнамі, дає воєнно-політичний аналіз подій в'єтнамської війни. Робота американського дипломата Г. Кіссінджера [11] «Дипломатія» дає змогу прослідкувати еволюцію політики США щодо В'єтнаму та ін.

Мета статті. Висвітлити політику Сполучених Штатів Америки щодо В'єтнаму впродовж 1963-1975 рр.

Виклад основного матеріалу. У 60-х рр. XX ст. одним з основних напрямків зовнішньої політики США у Південно-Східній Азії був В'єтнам. У період холодної війни, держави, що розвиваються, відігравали особливу роль у міжнародних відносинах. США прагнули посилити свої позиції і не допустити посилення впливу СРСР у будь-якому регіоні світу. В'єтнам мав вигідне географічне і геополітичне положення, яке дозволяло контролювати Південно-Східну Азію, що і викликало інтерес наддержав до цього регіону. Саме тому В'єтнам, незважаючи на значну віддаленість від США, мав важливе значення для американської міжнародної стратегії [6, с. 304].

Невдовзі після закінчення Другої світової війни Сполучені Штати і їхні союзники знову опинилися в стані боротьби проти загрози тоталітаризму – цього разу підтримуваного Радянським Союзом марксистського комунізму («Холодна війна»). Відносини між двома ідеологічними таборами були напруженими, і катастрофічна ядерна війна видавалася невідворотною загрозою. Серед американців зростало відчуття, що без енергійної протидії з боку Сполучених Штатів і їхніх союзників демократія може бути знищена за допомогою каскаду комуністичних революцій («теорія доміно») у країнах світу, що розвиваються, наприклад у Південно-Східній Азії. Оскільки Сполучені Штати у 1954 році підписали угоду про створення Організації договору Південно-Східної Азії (разом із Францією, Великою Британією, Таїландом, Пакистаном, Австралією, Новою Зеландією і Філіппінами, то боротьба Південного В'єтнаму задля захисту себе від збройної агресії з Північного В'єтнаму (в порушення Женевської угоди 1954 року, яка привела до завершення Першої індокитайської війни) створювала привабливу можливість відповісти на передбачувану загрозу [10, с. 42].

У 1954 р. В'єтнам був тимчасово розділений на дві частини відповідно до Женевських угод, які завершили колоніальну війну Франції в Індокитаї. Передбачалося, що в наступні два роки будуть проведені вільні вибори, після яких обидві частини В'єтнаму возз'єднаються. Однак по ряду причин проведення виборів було зірвано. З 1957 р. в Південному В'єтнамі партизани з Національного фронту визволення Південного В'єтнаму (НФВ ПВ) вели збройну боротьбу проти проамериканського уряду Нго Дін Дьєма. У 1959 р. керівництво Північного В'єтнаму прийняло рішення надати військову допомогу повстанцям в Південному В'єтнамі [9, с. 113].

Після перемоги на президентських виборах у 1960 р. Джон Кеннеді проголосив – новий курс США в Південно-Східній Азії і намагався створити враження, що відтепер Вашингтон не буде втручатися в долю народів Азії. Проте ситуація у Південному В'єтнамі загострювалася, внаслідок чого до регіону направлялося все більше американських військових, і їх чисельність досягла двох тисяч осіб. У сайгонському порту розвантажувалися сотні американських кораблів з боєприпасами [6, с. 304].

Для США великою проблемою стала нестійкість сайгонського режиму, якому вони надавали підтримку, в зв'язку з боротьбою південнов'єтнамських лідерів за владу. Керівництво США прийшло до висновку про необхідність поставити на чолі Південного В'єтнаму нову фігуру, більш відповідну стратегічним планам в Індокитаї [11, с. 71].

У травні-серпні 1963 р. у Південному В'єтнамі пройшли протести буддистів проти їх переслідувань католицькими колами. Потім почалися репресії, в ході яких близько півтори тисячі ченців було заарештовано. Це загострило обстановку й викликало негативну реакцію за кордоном. Враховуючи нездатність Нго Дін Дьєма знайти взаєморозуміння з помірними верствами суспільства, американська адміністрація санкціонувала контакти своїх представників в Сайгоні з групою південнов'єтнамських військових. Силами останніх 1 листопада 1963 р. був здійснений переворот, в ході якого Нго Дін Дьєм був убитий. [5, с. 173].

Президент Дж. Кеннеді все ж таки зрозумів, що продовжувати таку політику у В'єтнамі безглуздо. За кілька тижнів до смерті він зазначив: «Ми можемо допомагати їм, ми можемо надати їм спорядження, ми можемо відправити туди своїх людей в якості військових радників, але виграти війну повинні вони самі» [6, с. 307].

Наступник Кеннеді, президент Джонсон, продовжував політику інтервенціонізму, перешкоджаючи поширенню комунізму по всьому світу. Це період кульмінації американської могутності в стратегічному та економічному сенсі і, водночас, втягування США у В'єтнамську війну. Це стало центральною темою його першої прес-конференції як президента в грудні 1963 року. Відповідаючи на 181 запитання журналістів, він, зокрема, зазначив: «...Ми маємо намір продовжувати політику президента Кеннеді і надавати допомогу Південному В'єтнамові» [15, с.180].

У грудні 1963 р. американське керівництво прийшло до висновку про те, що і новий південнов'єтнамський уряд не в змозі контролювати ситуацію. У січні 1964 р. в країні відбувся наступний переворот, але і новий уряд не забезпечив порядку. Напір опозиції не слабшав, а уряд контролював не більше половини сільських районів. Були підстави очікувати перемоги прихильників нейтралізації Південного В'єтнаму, що, на думку американської адміністрації, було рівнозначно утвердженню в ньому комуністів [2, с. 342].

Л. Джонсон ще в листопаді 1963 р. для американських військових прийняв рекомендації, за якими передбачалась підготовка ударів по ДРВ. Розпочалися розвідувальні польоти американської авіації та патрулювання американських судів в Тонкінській затоці. Але це не призвело до припинення постачання зброї повстанцям. У серпні 1964 р. в Тонкінській затоці американський есмінець «Меддокс» був атакований торпедними катерами Демократичної Республіки В'єтнам. Після цього 7 серпня 1964 р. Сенат схвалив так звану «тонкінську резолюцію», відповідно до якої президенту дозволялося використовувати збройні сили для надання допомоги Південному В'єтнаму [5, с. 173].

За ухвалення резолюції проголосували вісімдесят вісім сенаторів, проти – тільки двоє. У палаті представників рішення було одноголосним – чотириста чотирнадцять голосів «за». І це при тому, що в офіційних заявах Вашингтона запевняли: США не прагне до подальшої ескалації конфлікту. Так, президент Л. Джонсон після прийняття «тонкінської резолюції» заявив: «Наша відповідь у даний час буде обмеженою і відповідною. Ми, американці, знаємо, що таке небезпека розширення конфлікту, ми як і раніше не прагнемо до більш масштабної війни» [7, с. 39].

Намагаючись виправдати політику інтервенціонізму, Л. Джонсон використовував кожен нагоду для переконання американського суспільства у правильності обраного курсу щодо В'єтнаму. У виступі в університеті Джона Гопкінса в 1965 році він заявив, що американські військові воювали у В'єтнамі за свободу, відстоюючи ті ж самі принципи, за які боролися американці під час революції. Президент зауважив, що США здійснюють антиімперіалістичну та антиколоніальну політику, започатковану Дж. Кеннеді. Америка, на його думку, воює у В'єтнамі заради світового порядку [15, с. 187].

Навесні 1966 року розпочався наступний великий наступ. У ньому брало участь уже 250 тисяч американських солдат. Цей наступ також не приніс істотних результатів. Але чим більше очевидні були невдачі американців на фронтах боїв, тим зліше і агресивніше вони застосовували заборонені засоби придушення, нелюдські тортури партизан, витравлювання хімікатами природне середовище та сільгоспугіддя В'єтнаму [1, с. 136].

До 1968 р. у В'єтнамі перебувало вже більше півмільйона американських солдат, що в свою чергу призвело до зростання внутрішніх протестів у США [5, с. 173].

Але переламати ситуацію американці так і не зуміли. Скільки б вони не вбивали, не катували, не труїли хімікатами, в'єтнамці все ж знайшли в собі сили перейти до рішучого контрнаступу і вже в січні 1968 року завдали нищівного удару по американським агресорам і їх сайгонським союзникам на території Південного В'єтнаму. Вони атакували центри майже всіх південнов'єтнамських провінцій, районних міст, відбили древню столицю В'єтнаму місто Гуюе, а 31 січня на деякий час зайняли навіть частину посольства США в Сайгоні. Саме ці атаки, хоча вони і не принесли вирішальної військової перемоги, виявилися тим поштовхом, який потряс зовнішньополітичну стратегію уряду Джонсона [1, с. 138].

Велика світова держава не зуміла придушити партизанський рух, це похитнуло міжнародний авторитет США. Значна кількість бомбардувань цивільних об'єктів і жертви серед мирного в'єтнамського населення призвели до хвилі антиамериканських настроїв у світі й посилення симпатій до В'єтнаму. У Стокгольмі було скликано Міжнародний трибунал у справах військових злочинів у В'єтнамі. У США проходили антивійськові виступи. Молодь відмовлялася йти до армії [12, с. 120]. 1968 рік став переломним у в'єтнамській війні. Події, що відбувалися деморалізували як американських військових, так і суспільство США. Війна ставала не лише непопулярною, але про неї все частіше і частіше говорили як про злочин. Величезні втрати в'єтнамських партизан у період з 1969-го по кінець 1971 року змусили їх перейти до тактики обмеженої партизанської війни. Але в зв'язку зі значними втратами американської авіації над Північним В'єтнамом президент Джонсон віддав наказ про припинення бомбардувань, крім 200-мильної зони на півдні ДРВ [1, с. 139].

Затягування в'єтнамської війни та зростання недосконалості всередині Сполучених Штатів привели до відмови президента Джонсона від висунення своєї кандидатури на наступний термін. В листопаді 1968 р. був обраний Річард Ніксон, який обіцяв завершити в'єтнамську війну за шість місяців [13, с. 194].

Новий президент вирішив кардинально змінити американську тактику у в'єтнамській війні. Тепер головний удар варто було спрямувати на бази постачання в'єтконговців, розташованих у Камбоджі й Лаосі. Авіація повинна була знищити комунікації, по яким в ДРВ із Китаю і СРСР надходить зброя [4, с. 236].

Нова республіканська адміністрація Р. Ніксона, прагнучи взяти реванш у сфері зовнішньої політики, повинна була розробити і всебічно обґрунтувати концептуальні засади нового зовнішньополітичного курсу. Враховуючи, що американське суспільство відчувало значне фінансове і морально-психологічне напруження від політики «холодної війни», Р. Ніксон негайно розпочав пошук альтернатив доктрині «стримування», розробку концептуального забезпечення змін у зовнішньополітичній стратегії США. Адже, спираючись на

основну післявоєнну американську зовнішньополітичну концепцію «стримування» у її різних модифікаціях, Вашингтон досить жорстко висловлював свої наміри застосувати військову силу, для того, щоб перешкодити прогресивному розвитку подій у різних регіонах світу [13, с. 27].

25 червня 1969 року президент Р. Ніксон, виступаючи перед військовослужбовцями американської військової бази на острові Гуам, оголосив нову доктрину політики США в Азії, в основу якої було покладено принцип «в'єтнамізації» війни, що мало на увазі перенесення основного тягаря ведення бойових дій з американських експедиційних військ на частини армії уряду Південного В'єтнаму. «Гуамська доктрина» Р. Ніксона означала, що США більше не захищатимуть союзні їм режими в Азії силами американської армії. Азіатські союзники повинні були захищатися в першу чергу власними силами. Новий підхід передбачав скорочення числа американських баз поза межами США [1, с. 221].

Фінальним акордом війни став великомасштабний наступ ВНА за підтримки НФВПВ, який розпочався 30 березня 1972 року, коли було взято столицю прикордонної з Північним В'єтнамом провінції Куангчи. У відповідь американці звичайно ж відновили масовані бомбардування території Північного В'єтнаму, і в вересні 1972 року південнов'єтнамським військам вдалося повернути Куангчи. В кінці жовтня бомбардування Північного В'єтнаму були-таки припинені, проте в грудні поновилися знову й тривали дванадцять днів майже до моменту підписання Паризьких мирних угод в січні 1973 року [8, с. 140].

27 січня 1973 р. в Парижі держсекретар США Генрі Кіссінджер підписав з представником ДРВ Лі Дук Тхо угоду про припинення війни у В'єтнамі. Угоду було підписано від імені сайгонського уряду, а також маріонеткового уряду Революційної Республіки Південного В'єтнаму. Згідно з цією домовленістю, переважна частина американських військ, а також підрозділи СЕАТО протягом двох місяців залишили В'єтнам. Пункт угоди, в якому йшлося про проведення під міжнародним наглядом спільних для обох частин країни вільних виборів, так і не було виконано [12, с. 141].

Після скандальної відставки Р. Ніксона в 1974 р., новий президент Дж. Форд стверджував, що підтримка США Сайгону буде адекватною. Нгуєн Ван Тхієу звернувся до нього з черговим проханням про військову допомогу США. Та уряд США не відреагував на це послання [13, с. 33].

Війна США у В'єтнамі була однією з найбільш масштабних і кровопролитних збройних конфліктів другої половини ХХ ст. Крім величезних матеріальних, економічних втрат, війна забрала життя мільйонів людей. З боку США загинуло близько 60 тис. американських військовослужбовців, понад 153 тис. людей отримали поранення. У в'єтнамців загинуло понад 1,1 млн. солдатів, ще кілька мільйонів людей отримали поранення. Число загиблих мирних жителів в обох частинах В'єтнаму оцінено в 4 млн. осіб. Ця війна залишила важкі наслідки і гіркі спогади в пам'яті багатьох поколінь населення обох країн [14, с. 244].

Ця війна стала кульмінацією політики уряду Сполучених Штатів, спрямованої на придушення національно-визвольного руху у В'єтнамі. Спираючись на півмільйонний експедиційний корпус, оснащений новітньою технікою, застосовуючи різну тактику і методи ведення військових дій, США не змогли перемогти в'єтнамський народ [3, с. 14].

Висновки. В'єтнамська війна вважається однією з найдовших воєн в історії США. За кількістю загиблих американців вона знаходиться на четвертому місці після Громадянської, Першої та Другої світових воєн.

Основною причиною втручання США у внутрішню ситуацію В'єтнаму було прагнення обмежити експансію комунізму, що привело до розколу країни на два ворогуючі табори, кожен з яких підтримувався зовнішніми силами.

Для В'єтнаму громадянська війна обернулася значною трагедією. Крім втрат серед військовослужбовців повсюдні розстріли мирного населення практикували обидва боки. Збиток був нанесений і екології регіону. У пошуках партизан американці розпоршували хімікати над джунглями і полями. Значні території В'єтнаму до цього часу непридатні для землеробства. Плани військового втручання у В'єтнамі розроблялися і впроваджувалися у життя усіма керівниками уряду від Г. Трумена до Р. Ніксона. І кожен із них для досягнення стратегічних цілей пропонував свою тактику в поєднанні з різноманітними формами й методами.

Отже, війна США проти В'єтнаму 1964-1975 рр. – одна з драматичних сторінок у новітній історії. Для Сполучених Штатів Америки вона стала однією з найбільш безславних і кривавих. Для в'єтнамського народу вона виявилася жорстоким випробуванням, що призвело до величезних матеріальних і людських втрат.

ЛІТЕРАТУРА

1. Акимов М. Преступления США Москва: АСТ, 2013. 608 с.
2. Багатур А. Д., Аверкій В. В. Історія міжнародних відносин 1945-2008: Учеб. посobie для студентів вузів. Москва: Аспект Пресс, 2010. 520 с.
3. Байрамкулова А. А. Военно-политическая экспансия США во Вьетнаме: 1950-1975 гг. Автореферат диссертации на соискание ученой степени канд. ист. наук Симферополь, 2005. 248 с.
4. Войны второй половины XX века / Авт.-сост. А. Н. Гордиенко. Минск, 1998. 544 с.
5. Годлевский М. Силові і не силові засоби в зовнішній політиці США в 1950-1960-х роках // Американська історія та політика. 2016. № 1. С. 168-175

6. Гончаренко А. В. Еволюція міжнародної політики США щодо В'єтнаму // Наукові праці історичного факультету Запорізького національного університету. 2017. Вип. 48. С. 304-307.
7. Зусманович Д. Советско-американские отношения и война во Вьетнаме. Москва: Алгоритм, 2016. 240 с.
8. Иванов В.В. Политика США в отношении Республики Вьетнам в 1973-1975-х гг. как один из факторов падения режима Нгуен Ван Тхьеу // Псковский военно-исторический вестник. 2016. Вып. 3. С. 131-140
9. Индокитайские войны. Сборник документов / Сост. Д.В. Кузнецов. Благовещенск: Благовещенский государственный педагогический университет, 2017. 648 с.
10. Кемерон Е., Кристофер Г. Охорона психічного здоров'я військово-вслужбовців : Оновлення накопиченого досвіду / Пер. з англ. Н. Семигіна. Офіс Генерального хірурга армії США Церква Фоллз, штат Вірджинія Інститут Бордена Форт Детрік, Меріленд, 2011. 54 с.
11. Киссинджер Г. Дипломатія / Пер. В. В. Львова. Москва: Научно-издательский центр «Ладомир», 1997. 824 с.
12. Козицький А.М. Новітня історія країн Азії та Африки (1918-1999 рр.) Львів : Афіша, 2000. 159 с.
12. Павко А. Значення зовнішньополітичної «доктрини Ніксона» для реалізації стратегічних завдань американської дипломатії // Вісник Львівського університету. Серія міжнародні відносини. 2016. Вип. 39. С. 26-45
13. Підберезних І. Є. Розвиток відносин між США і В'єтнамом: сучасний стан, напрямки, перспективи // Наукові праці історичного факультету Запорізького національного університету. 2012. Вип. XXXIV. С. 242-247
14. Худолій А. О. Публічний дискурс у зовнішньополітичній діяльності президентів США (1945 - 2012 рр.): Автореф. дис. на здобуття наук. ст. докт. політ. наук. Острог, 2013. 44 с.

REFERENCES

1. Akimov M. Crime of the USA Moscow: AST, 2013. 608 p.
2. Bogatur AD, Averkiy VV. History of International Relations 1945-2008: Textbook. a manual for university students. Moscow: Aspect Press, 2010. 520 p.
3. A.A. Bayramkulova US Military and Political Expansion in Vietnam: 1950-1975 The dissertation author's abstract on competition of a scientific degree by Cand. ist. Simferopol, 2005. 248 p.
4. The wars of the second half of the twentieth century / Aut. A. N. Gordienko. Minsk, 1998. 544 p.
5. Godlevsky M. Power and non-power tools in US foreign policy in the 1950-1960's // American History and Politics. 2016. № 1. S. 168-175
6. Goncharenko A.V. The evolution of US international policy toward Vietnam // Scientific works of the History Department of Zaporizhzhya National University. 2017. Vol. 48. P. 304-307.
7. Zusmanovich D. Soviet-American Relations and the Vietnam War, Moscow: Algorithm, 2016. 240 p.
8. Ivanov V.V. US policy towards the Republic of Vietnam in the 1973-1975's. as one of the factors in the fall of the Nguyen Wang Thieu regime // Pskov Military-Historical Bulletin. 2016. Issue. 3. P. 131-140
9. The Indo-Chinese Wars. Collection of documents / Comp. D.V. Blacksmiths. Blagoveshchensk: Blagoveshchensk State Pedagogical University, 2017. 648 p.
10. Cameron E., Christopher G. Mental Health Care of Servicemen: An Update on Experience / Per. from English. N. Semigina. Office of the Surgeon General of the US Army Falls Church, Virginia Borden Institute Fort Detrick, Maryland, 2011. 54 p.
11. Kissinger G. Diplomacy / Trans. VV of Lviv. Moscow: Ladomir Research and Publishing Center, 1997. 824 p.
12. Kozitsky A.M. Recent History of Asia and Africa (1918-1999) Lviv: Poster, 2000. 159 p.
13. Pavko A. The Importance of Nixon's Foreign Policy Doctrine for the Implementation of Strategic Tasks of American Diplomacy // Visnyk of Lviv National University. International Relations Series. 2016. Vyp. 39. P. 26-45
14. I. Podberezny. Development of US-Vietnam Relations: Current State, Directions, Prospects. 2012. Iss. XXXIV. S. 242-247
15. Khudoliy A.A. Public discourse in the foreign policy activities of the US presidents (1945 - 2012): Author's abstract. diss. for the sciences. Art. doc. flight. of sciences. Ostroh, 2013. 44 p.

УДК 327(73:5-15)“1989-1993”

Самотуга Юлія,
студентка ННІ історії та філософії
СумДПУ імені А.С. Макаренка,
м. Суми, Україна

США ТА БЛИЗЬКОСХІДНА КРИЗА 1956 РОКУ

У статті аналізуються дії Сполучених Штатів Америки щодо врегулювання Суецької кризи 1956 року.

Ключові слова: США, Суецька криза, війна, конфлікт, арабо-ізраїльське протистояння, Східний блок.

Самотуга Ю. США и Ближневосточный кризис 1956 г.

В статье анализируются действия Соединенных Штатов Америки по урегулированию Суецкого кризиса 1956 года.